

De upgrade

Een Romy Bell thriller

DE UPGRADE

STEVEN VAN BELLEGHEM

Manteau

© 2021 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en
Steven Van Belleghem

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk oktober 2021

Coverontwerp: Karl Demoen
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 3794 3
D/2021/0034/191
NUR 330

**ZONDAG 12 MAART 2045, 13.53 UUR,
LONDEN**

‘Ben je er klaar voor?’

Sibley rilt nog steeds.

‘Ja. Maar het is die wind. Daarnet in de zon vond ik het best aangenaam, maar hier in de schaduw blaast de wind door mijn lijf.’

Ze wrijft ostentatief met haar armen over de dunne stof van haar jas. Windbreaker, denkt ze. Woord zonder inhoud.

‘En jij?’ Ze kijkt haar partner onderzoekend aan. ‘Heb je er vertrouwen in?’

Marshall knikt. Hij straalt altijd vertrouwen uit, rust, en bedachtzaamheid. Het is de hoofdreden waarom hij hier naast haar staat, en geen andere man. Niemand die zou vermoeden dat hij, wanneer de mogelijkheid zich aandient, het grootste fuifbeest is van Groot-Londen.

Na een laatste blik op de klok van de kathedraal van Westminster zetten ze koers naar het noorden, waar het laboratorium van professor Miller is gevestigd. Ze zijn er het afgelopen jaar al enkele keren geweest, voor algemene gesprekken, een screening van hun DNA en een voorzichtig aftasten van hun wensen. En een financiële evaluatie ook, waarvan het resultaat niet min is. Aan mooie dromen hangt duidelijk een stevig prijskaartje.

Vandaag is de ultieme dag waarop al hun wensen in een contract zullen worden vastgelegd, alle onduidelijkheden

open en bloot op tafel zullen komen te liggen, en waarop de baby, nu nog niet meer dan een plan, werkelijkheid zal gaan worden.

Sibley huivert nogmaals in haar dunne jas. ‘Toch maar treurig weer om aan een baby te beginnen’, mompelt ze.

‘Ja, al is het maar goed dat het niet meer op de aloude manier hoeft te gebeuren, want dan zouden deze lente maar heel weinig baby’s worden gemaakt.’

Hij grijnst en Sibley moet ongewild meelachen. Een moment van ontspanning op een verder met spanning beladen dag.

Ze staan nu samen voor de ingang van het Dr. Miller Laboratorium voor Reproductieve Geneeskunde en Genetische Modificatie. Beurtelings kijken ze naar het elektronische oog dat de eigenheid van hun iris uit eerdere bezoeken heeft opgeslagen. Vrijwel geluidloos schuiven de deuren voor hen open en achter hen meteen weer dicht. Net als bij hun vorige bezoeken overvalt Sibley ook nu weer de rust van het lab. Dat ze hier op een zondag zijn, op een moment dat niemand anders aanwezig is, speelt natuurlijk een rol. Maar het is veel meer dan dat. De akoestische kwaliteit van het gebouw is bijvoorbeeld compleet: geen enkel geluid van de drukke stad dringt hier binnen. De voortdurend wisselende projecties van zowel kinderen, als ouders, als het werk in het lab wekken de indruk van succes, belofte en degelijkheid. De talrijke planten, de muziek, zelfs de geur die subtiel wordt opgewekt, stellen toekomstige ouders gerust en scheppen een beeld van een nieuwe wereld waarin enkel het goede nog bestaat.

Veel tijd om tot rust te komen is er echter niet, want een automatische stem kondigt al aan dat dr. Miller hen verwacht. Ze worden verzocht naar deur 32 te wandelen, dezelfde deur die ze ook eerder al binnengingen. Sibley neemt

nog snel haar oogdruppels. Door de spanning zijn haar ogen droog en blijven de lenzen minder goed zitten. Marshall stuurt haar een knipoog en dan nemen ze elkaars handen vast en gaan hand in hand voor deur 32 staan, die voor hen openschuift.

‘Meneer en mevrouw Daniels!’ Dr. Miller schiet als vandoord energiek achter zijn bureau vandaan en schudt hun hartelijk de hand. ‘Het moment van de waarheid! Proficiat, vandaag worden jullie ouders!’

Marshall schiet in de lach.

‘Lach niet, meneer Daniels! Ik weet dat het nog niet zo voelt, maar straks, als u hier naar buiten wandelt, zult u het heus wel voelen. Ik heb het ondertussen al bij zoveel koppels gezien: maandenlang komen ze hier langs en praten over hun toekomstige baby. En hoe concreet we ook worden, toch blijft die een heel abstracte baby. Tot ze het finale contract tekenen en ineens beseffen dat op datzelfde moment aan die baby zal worden begonnen, die zeven dagen later al door de moeder zal worden gedragen. Ja, kijk maar niet zo verbaasd, meneer Daniels, straks zal de ontroering ook u overvallen!’

Marshall knikt plichtsbewust en Sibley glimlacht zo verwachtingsvol mogelijk. Ze voelen niets van wat dr. Miller voorspelt, maar ze zijn de laatsten om hem tegen te spreken.

‘Neem plaats, maak het u comfortabel, en dan nemen we samen alle specificaties van het contract door.’

Terwijl Sibley en Marshall gaan zitten, laat dr. Miller via zijn virtuele assistent, het kleine AI-toestel in zijn oor, het contract op tafel verschijnen. Met een zwaai van zijn arm draait hij de projectie zo dat Sibley en Marshall gemakkelijk kunnen meelesen. Snel grabbelt Sibley Marshalls hand en klemt die stevig vast op haar schoot. Marshall kijkt haar

veelbetekenend aan. Dan richten ze hun ogen op de vele pagina's elektronisch contract die straks zullen bepalen wie en wat de baby is.

'Het zijn dertig bladzijden, meneer en mevrouw, dus het vraagt wat tijd. Maar u moet het maar zo zien: vroeger kregen mensen bijna zonder moeite een baby, maar ze wisten niet wat ze zouden krijgen. Bijgevolg moesten ze er na de geboorte heel veel tijd en moeite in steken. Nu steekt u heel veel tijd en moeite in de periode die daaraan voorafgaat, maar daardoor zal u straks, na de geboorte, veel minder moeite in uw kind hoeven steken. En daar doen we het uiteindelijk voor, niet?'

Ze knikken de enthousiaste professor allebei glimlachend toe.

'Nog een beetje zenuwachtig, zie ik', zegt hij met een grijns. 'Maar dat hoort er allemaal bij, maak u geen zorgen.'

Sibley schuift wat dichterbij het tafelblad. 'Ik kan het eigenlijk niet zo goed zien, professor. Kan het misschien wat groter?'

'Maar natuurlijk, mevrouw.' Miller maakt even een ronde beweging met zijn linkerhand. Meteen wordt de eerste pagina van het contract opgeblazen en zijn alle letters duidelijk leesbaar. Te beginnen met het geslacht: een meisje.

'De keuze voor een dochter is evident in uw geval', herhaalt Miller wat ze tijdens vorige gesprekken al bespraken. 'Er zijn geen medische indicaties voor de keuze voor het vrouwelijk geslacht, maar we weten allemaal dat meisjes zich meer dan jongens toeleggen op hun intellectuele capaciteiten, en dat de kans op een diploma hoger onderwijs bij vrouwen bijgevolg groter is dan bij jongens.'

'En het genderevenwicht?' vraagt Marshall.

'Zoals ik u al zei, dat houden wij intern bij. De laatste tijd zijn heel wat embryo's van het mannelijk geslacht gecre-